

**Jak jen toužím, abys prožil advent. Jak jen toužím znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici, ve tvém domě a ve tvém srdci.
Hledám jen tebe. Já, tvůj Bůh...**

Drazí přátelé,
tyto dny prožíváme jako náročnou zkoušku naší víry. Odcházejí naši blízcí na věčnost v mnohem větší míře, než jsme na to byli zvyklí. Liturgický rok končíme právě s touto nepříjemnou zkušeností. I když jsme lidé víry a naděje, nebezpečí smrti nás děsí, což je přirozeně lidské. Právě proto vstup do adventu by nás mohl přivést ke skutečné duchovní obnově a přípravě na Vánoce.

V minulých letech jsme se nechali unášet vnější atmosférou a množstvím akcí a večírků nás odvádělo od podstaty adventu. V tomto roce s největší pravděpodobností bude advent obdobím skutečného ticha. Ten kontrast mezi tmou a světlem bude značně viditelný. To je moment, aby každý z nás vstoupil do sebe a přemýšlel. Virus nás zastavil a v Božím plánu je to jedinečná šance na skutečnou změnu. Advent pro mě nebude už jenom obdobím, které je dějinnou epochou před vstupem Krista na scénu lidstva, ale stane se mým osobním prožíváním vstupu Boha do mého osobního života.

Byl bych moc rád, kdybychom v rodinách v tomto období prožívali rodinnou liturgii. Máme na to dostatek možností a inspirací. Zapojuje do toho všechny generace a zvláště děti. Modlitbou a čtením Božího slova, ale také pouhým rozhovorem o významu víry a vztahu k Bohu si můžeme obohatit svůj duchovní život a vnést do něho radost. Klidně to můžeme spojit s pečením vánočního cukroví a vytvořit tak atmosféru pohody, kde Bůh svým způsobem vstupuje do naší rodiny a přetváří ji na domácí církev. Je dobré omezit aspoň trochu mobily a počítače a čas trávit

společně. Věřte tomu, když nabídnete dětem možnost se zabavit, prožívat vztahy a zažít něco mimořádného, tak jim vymoženosti internetu nebudou scházet. Letos bude slavení rorát obtížné, pravděpodobně nemožné. Najděte si čas na společnou snídani ve dnech volna a zapojte děti i do přípravy, anebo jim dejte možnost připravit snídani pro vás, obohaťte ji krátkou modlitbou a možná nějakým vánočním příběhem. Jsem přesvědčen, že to přinese mnoho dobra do rodiny.

Nedokážu vám teď říct, jak to bude s vánoční zpovědí. Obávám se, že to bude tak jako na Velikonoce. Proto zvažte možnost už od začátku adventu vykonat si individuální zpověď, která je možná pořád a každý den. Možná jsou právě tyto Boží výzvy, abychom se nekoncentrovali jenom na nějakou tradici, která nám velí vykonat si něco v čase, jak jsme na to zvyklí, a nejspíš na poslední chvíli. Bůh nám otvírá nové možnosti

a bourá tradice, aby ukázal, že vztah k Němu je ne zvykem, ale je neustálou odpovědí na Boží lásku. Proto chci tu lásku prožívat celý advent a naplno a s čistým srdcem a nebude pro mě důležité stát v řadě k vánoční zpovědi, protože mé srdce bude čisté a naplněné a otevřené vánoční radostí.

Drazí přátelé, v této chvíli nedokážu říct, co a jak bude. Ale sám svěřuji celou farnost i město pod ochranný plášť té, která jako první prožívá příchod Božího Syna. Dokázala se vzepřít zlu a v čistém srdci pocítila dotek Ducha. Maria nás vede ke Kristu, který je smysl všeho, počátek a konec a Pán lidských osudů. Přeji vám pevné zdraví a hlavně sílu vytrvat ve zkouškách, kterým čelíme společně.

o. Marian

Slepá víra Mariina a Josefova

Proto vám dá znamení sám Panovník:

Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel
(to je S námi Bůh) Izaiáš 7, 14

Lidé Božího království jsou tvůrci dějin. Otevírají malá království tohoto světa alternativnímu a mnohem rozsáhlejšímu světu: úplnému Božímu stvoření. Lidé, kteří ještě žijí ve falešném já, jsou ti, kteří naopak dějiny brzdí. Používají Boha a náboženství k tomu, aby chránili svůj vlastní status a status quo světa. Často jsou to lidé ustrašení, lidé slušní a spořádaní, lidé nejrůznějšího věku, kteří uvažují stejně, jako uvažují „všichni ostatní“, a kteří nemají sílu se z toho vymanit, nebo jak to formuloval Ježíš v Mt 4, 17 nebo Mk 1, 15 – „změnit se“.

Jak bychom si mohli doopravdy myslet, že Maria, pokud uvažovala tak, jak měla na základě své výchovy uvažovat každá slušná židovská dívka, mohla být vůbec připravena na toto zvěstování? Musela dovolit Bohu, aby ji vyvedl z omezených představ o tom, co může v životě čekat, z její zóny pohodlí, z jejího svědomitého náboženství, jež by se dalo charakterizovat heslem „říd se tím, co řekne vůdce“. Byla velmi mladá a asi i dosti nevzdělaná. Pouze teologie tedy asi nebude tím, co potřebujeme ze všeho nejvíc; určitě se však neobejdeme bez poctivosti a odvahy. Nic, co se říkalo v synagoze, Marii ani Josefa na tuto situaci nepřipravilo. Oba se museli spolehnout na své anděly! Který řádný

biskup by důvěřoval takové situaci? Já tedy určitě ne. Všechno, co víme o Josefovi, je, že byl „spravedlivý muž“ (Mt 1, 18), také mladý a pravděpodobně také nevzdělaný. To všechno uráží naše kritéria i způsob, jak bychom zpravidla hodnotili autenticitu popisovaných událostí.

Proč tedy na jedné straně milujeme a obdivujeme lidi, jako jsou Maria a Josef, ale na druhé straně už nenapodobujeme jejich cestu víry, jejich odvalu ani to, že nepotřebovali žádné osvědčení ze strany náboženského systému? Byli to dva laici, kteří naprosto důvěřovali své vnitřní zkušenosti s Bohem a kteří se jí nechali vést do Betléma a dál. V evangeliích není jediná zmínka o tom, že by tito dva konzultovali svou vnitřní zkušenost s velekněžími či se synagogou; oni si ji dokonce ani neověřovali porovnáváním s Písmem. Maria a Josef kráčeli s odvahou a ve slepé víře, že jejich zkušenost je pravdivá, a nikdo jim nemusel dosvědčovat, že jednají správně. Jejich jedinou záchytnou sítí byla Boží láska a milost. To byla záchytná síť, kterou si museli už dříve mnohokrát otestovat, jinak by do ní nepadli s takovou grácií.

Richard Rohr Očekávání Vánoc – adventní zamyšlení

Předvánoční úvaha

Boha naleznete v bližním.

Od Ježíšova Vtělení se neposuzuje pravá zbožnost

podle hodin strávených na modlitbách,

podle počtu mší svatých nebo svatých přijímání.

Pravá zbožnost je určena vztahem k bližním.

U posledního soudu nebudeme tázáni na to,

jak jsme se zachovali k Bohu,

ale jak jsme se zachovali k bližnímu... (Mt 25, 31-37).

Člověk ovšem musí jíst, aby mohl žít –

a nežije proto, aby jedl.

Když tedy říkám, že nebudeme posuzováni
podle počtu mší nebo svatých přijímání, je to totéž,
jako kdybych řekl,

že nebudeme souzeni podle počtu svých jídel.

Souzeni budeme podle jejich užitku, podle práce,

kteřou jsme pak mohli vykonat.

Nebudeme-li přijímat a modlit se,

bude nám chybět síla milovat ostatní lidi,

protože láska přichází od Boha.

Souzeni však nebudeme podle projevů své zbožnosti,
ale podle skutků své lásky.

Až se budeme představovat v nebi

a budeme chtít uvést své jméno i své kvality,

bude nám nařízeno, abychom byli zticha.

Řeknou nám: „Mlč, přiveď svou ženu, přiveď svého muže,

přiveď své děti, rodiče, sousedy,

spolupracovníky a ukaž nám je.

Ať o tobě mluví oni. Ať mluví za tebe.

Ať je vidět život, jímž z tebe žijí

a radost, kterou mají díky tobě.

Ukaž nám v kom a v čem jsi měl své zalíbení.“

Jestli jsi měl zalíbení jen v sobě samém,

nevím, jak to s tebou dopadne,

i když sis zachoval dušičku pěkně vyleštěnou,
zabalil do uzlíčku a zahrabal do země...

A nezapomeň,

od té doby, co je Bůh s námi, chce být hledán a nalézán
i milován v tvém bližním...

(podle CM kalendáře z roku 1971)

Či ruce tě drží?

Míč na basket má v mých rukou cenu asi dvaceti euro.

V rukou Michaela Jordana má cenu asi třiceti milionů euro...

Jde o to, kdo ho drží!

Štětce v mé ruce stojí čtyři eura.

Štětce v rukou Picassa stojí asi sedmnáct milionů euro...

Jde o to, kdo ho drží!

Tenisová raketa, kterou držím v ruce já, je prakticky k ničemu.

V rukou Rogera Federera znamená vítězství v turnaji...

Jde o to, kdo ji drží!

Hůl v mé ruce mě podepírá na túře v horách.

Hůl v ruce Mojžíšově rozdělila Rudé moře...

Jde o to, kdo ji drží!

Když držím prak já, není to nic jiného než hračka.

Prak v ruce Davida zabil Goliáše...

Jde o to, kdo ho drží!

Pět chlebů a dvě ryby v mých rukou jsou svačina.

Pět chlebů a dvě ryby v rukou Božích nasýtily množství lidí...

Jde o to, kdo je drží!

Hřeby v mých rukou znamenají jen bolest.

Hřeby v rukou Ježíše Krista znamenaly spásu celého světa...

Jde o to, kdo je má v rukou!

Jak vidíš, všechno záleží na tom,

kdo ty různé věci drží v rukou...

Vlož tedy svoje úvahy, starosti, úzkosti, naděje,
sny, rodinu a vztahy s dalšími lidmi do Božích rukou,
protože u všeho jde jen o to, kdo to drží!

Bruno Ferrero Světlo pro duši

Advent je doba k uctívání Ježíše. Staré vyznání víry platí, že Boží Syn sestoupil z nebe „pro nás a pro naši spásu“, a to je skutečnost tak ohromná, že jí musíme věnovat více než pouhý jeden den nebo jeden večer v roce. Kristovo vtělení budou křesťané slavit po celou věčnost.

Bdít znamená mít svobodné srdce

Slovo advent znamená příchod, to dnes ví většina křesťanů. Připomínáme si jeho příchod před více než 2000 lety a současně očekáváme jeho definitivní příchod na konci času. Advent je spojen s radostí a vděčností za spásu, kterou nám Bůh daroval ve svém Synu, když se stal člověkem, a zároveň s očekáváním toho, co má teprve přijít, očekávání jeho druhého příchodu. Adventní čas je ve znamení radosti a očekávání, naděje a jejího naplnění. Liturgicky je toto období dáno čtyřmi adventními nedělemi, které symbolizují i čtyři svíce adventního věnce. Každá svíce je symbolem jednoho kroku adventu, přícházení Boha do našich dějin, do dějin lidstva, do dějin našeho národa, do dějin každého z nás. Adventní čas je často přijímaný našimi bližními jako předehra Vánoc. Žijeme v době, kdy nás ohrožuje pandemie Covid-19. Pro nás křesťany, i když si uvědomujeme křehkost našeho pozemského života, by náš život neměl být prožívaný ve strachu. Máme žít v důvěře v Pána, který stále přichází do našich životů i do našich nejistot. Možná máme pocit, že se v dnešní době advent propadá do chaosu kombinovaného se zábavou „vánočních“ trhů a nákupů. My křesťané máme být nositeli naděje, protože advent je právě o naději, navzdory chaosu a zábavě, právě i do nich přichází Betlémské dítě. Přichází kvůli nim, aby vše ostatní lidské kromě hříchu přijalo za vlastní. Během čtyř adventních týdnů nás liturgie povede ke slavnosti Ježíšova narození a bude nám připomínat, že on přichází do našeho života každý den a vrátí se ve slávě na konci časů. Tato jistota nám umožňuje hledět do budoucnosti s důvěrou.

První neděle adventní začíná nový liturgický rok. Evangelium nás vyzývá: „*Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde. Co vám říkám, říkám všem: Bděte!*“ (Mk 13,35-37).

Být připraveni, protože Pán přichází v různých podobách, v různých chvílích. Bdít neznamená mít fyzicky otevřené oči, ale mít svobodné srdce obrácené správným směrem, ochotné dávat a sloužit. Čekání na Ježíše, který přijde, znamená bdít! Spánek, z něhož je potřeba se probudit, je lhostejnost, marnivost, neschopnost navazovat ryzí lidské vztahy, neschopnost postarat se o bratra, který je sám, opuštěný, nebo nemocný. Bdít znamená také být pozorný ke strádajícímu bližnímu, nechat se oslovit jeho nouzí a nečekat, že nás bude prosit o pomoc. Bdít také znamená žasnout nad Božími činy. Bdělost také znamená schopnost číst znamení času, a to i v osobních radostech a bolestech, v technických možnostech, v politických změnách, v sociálních problémech, v krizích. Bdít znamená rozeznat Pána přicházejícího v převlečení: za těžce nemocného, za imigranta, za nepřijemného šéfa či souseda, za člověka v manželské či partnerské krizi atd. Advent je příležitostí, abychom hledali a nacházeli Pána všude tam, kde nás očekává, a nejen ve svém kostele. První rozsvícenou svíci je bdělost.

Druhá neděle adventní je ve znamení Božího přicházení. Jan Křtitel, který je druhou velkou postavou adventu, vyzývá: „Připravte cestu Páně, urovnejte mu stezky!“ Hlas volajícího ke změně smýšlení, ohlašujícího příchod toho, v němž přebývá Duch Svatý v plnosti. Změnit smýšlení znamená uznat svoji hříšnost, kolikrát jsme takové výzvy slyšeli. Změna smýšlení neboli obrácení od sebe sama k Boží skutečnosti. Změnit smýšlení znamená přejít od slov k činům. Také nám křesťanům v adventu připadá úkol Jana Křtitele – připravit cestu Pánu. Ježíš nás vybízí, abychom se nespokojili pouze s jednáním podle zákona. On nám přikazuje, abychom vždy milovali. Máme se nechat stále více proměňovat Kristovou láskou.

Právě tak si počínala Maria, která uměla naslouchat Božímu slovu, dokonale se svěřovala Boží vůli a bezvýhradně ji přijímala do svého života. Až do té míry, že se v ní Slovo stalo tělem. Umožnila to svým přitakáním andělovi: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu spadá do adventu, do doby očekávání: Bůh splní, co přislíbil. Bůh přichází, aby nám daroval svobodu. Jak mohu odstranit překážky, které mi brání v komunikaci s druhými, se sebou samým, s Bohem? Zkusme udělat jedno splnitelné rozhodnutí, vneseme do svého života řád, zkusme ho realizovat. Můžeme si ho připomínat při pohledu na druhou adventní svíci. Toto mé rozhodnutí je druhá svíce, již osvětlují Boží příchod do své momentální situace.

Třetí adventní neděle má název „Gaudete“, Radujte se. Radost z Boha, který přichází, je tématem třetí neděle a v celém týdnu zaznívají slova naděje, radosti a pokoje. Ukazuje, že očekávání adventního času je především očekáváním radostným, očekáváním Božích darů života, svobody, milosti. I když je advent dobou obrácení, přípravy, přesto má jiný charakter než doba postní, neboť je očekáváním nového života, nového začátku, vtělení Boha. Bůh se stává člověkem, aby člověku otevřel novou dimenzi, totiž Boží království. Proroci ohlašují příchod Mesiáše, který má zahrnout člověka Božími dary. Radost není pouhé veselí, ale stav člověka, který je spokojený, vnitřně zakotvený, srovnaný a vyzařující pohodu. Takový člověk už žije svou spásu, neboť ví, že všechno je dar a milost. Radost nelze vyrobit, tou se člověk může nechat naplnit a udržovat ji svou vděčností. Apoštol Pavel nás ujišťuje, že Pán je blízko, a proto se radujme. Máme být nositeli radosti, vždyť evangelium je dobrou, radostnou zprávou. I svou radostí můžeme vydávat svědectví, že Bůh je blízko. Třetí adventní svíci, kterou můžeme rozžehnout Bohu na cestu k nám, je vděčnost. Najít v každém svém dni radostný okamžik a prožít ho s vděčností.

Čtvrtá adventní neděle stojí ve znamení Panny Marie jako té, z níž se zaslíbený Mesiáš narodil. Bůh vstoupil jedinečně do lidských dějin, a to způsobem přesahujícím jakákoliv očekávání. Božství a lidství díky tomu zůstává v osobě Syna neoddělitelně spojeno. Bůh nevstupuje do lidských dějin jako násilník, ale jako ten, kdo žádá o svolení člověka. Tím, že Maria řekla své „ano“, otevřela této vrcholné Boží solidaritě se světem, s hříšným člověkem, cestu. I ke každému z nás posílá Bůh svého anděla, aby nám nabídl vtělení, aby nás požádal o součinnost, protože i skrze nás chce být Bůh přítomný v tomto světě. Bůh chce i skrze nás být darem pro tento svět. To však má pro každého z nás zcela konkrétní podobu. A není to jednorázová událost. Náš každodenní život nám často nepřipadá tak důležitý, abychom se považovali za hodny nějaké zvláštní Boží pozornosti. To je právě omyl, který nám zavírá oči i uši. Je jisté, že Bůh si vyvoluje každého z nás, i když každého k jinému způsobu své přítomnosti ve světě. Blíží se Vánoce, zkusme objevit, jaké poselství je v nich pro nás ukryto, jak se může Bůh i skrze nás narodit do tohoto světa. Naší čtvrtou svíci nechť je naše ochota být Bohu k dispozici, být otevřenými dveřmi, kterými může Bůh vejít.

Přeji vám požehnanou adventní dobu, nabídněme sami sebe Bohu, aby se i skrze nás mohl narodit a přijít do tohoto světa.

Ludmila D.

Jeden svědek zaznamenal tento krátký rozhovor svatého Mikuláše z Flüe s jedním mladíkem na téma modlitba: „Bůh dokáže způsobit, aby měla modlitba takovou chuť, že se do ní pouštíme jako do tance, i takovou chuť, že do ní jdeme jako do bitvy.“ Poněvadž se mladík pohoršoval, že poustevník mluví o tanci, opakoval ještě jednou: „Ano, jako do tance.“ Bohužel existuje mnoho křesťanů, kteří se k modlitbě staví ne jako tanečníci, ani jako válečníci táhnoucí do bitvy, ale s rezignovanou tváří někoho, kdo musí s nechutí splnit důležitý úkol.

Důkaz lásky

Máme-li Bohu důvěřovat, potřebujeme přesvědčivý důkaz o tom, že je dobrý. Proto bych vás v této chvíli chtěl poprosit, abyste věnovali pozornost jádru křesťanského učení, bez ohledu na to, jste-li s ním obeznámeni, nebo je pro vás nové. Snažte se ho pochopit dříve, než dojdete k závěru, že víra v Boha a existence koronaviru či jakékoli jiné pandemie, nemoci či porušení přirozeného světa se neslučují.

Křesťanství prohlašuje, že člověk Ježíš Kristus je vtělený Bůh, že sám Stvořitel se stal člověkem. V jádru křesťanské zvěsti stojí smrt Ježíše Krista, jenž zemřel na kříži za hradbami Jeruzaléma. Okamžitě se vynoří otázka: je-li Ježíš vtělený Bůh, co dělal na kříži? Znamená to přinejmenším to, že Bohu není lidská bolest a utrpení vzdáno, protože obojí sám zakusil.

Křesťan tedy není ani tak člověk, který vyřešil problém bolesti, utrpení a koronaviru, jako spíše někdo, kdo poznal Boží lásku a důvěřuje Bohu, který sám trpěl na kříži. To je však jen část příběhu. Kdyby bylo Ježíšovo utrpení jeho poslední akcí, už bychom o něm nikdy neslyšeli. Jenže to nebyl konec. Zvěst, která způsobila v Jeruzalémě o tehdejších prvních Velikonocích poprask – zvěst, která v prvním století uchvátila celý svět – byla o tom, že Ježíš smrt porazil: vstal z mrtvých a sám se nakonec stal Soudcem lidstva.

A to je nesmírně důležité, protože právě to je základní potíž, se kterou si ateistický svět neví rady: problém konečné spravedlnosti. Jak všichni víme, nesčetné miliony lidí zažily během historie strašné bezpráví. Jejich bídný život jednoho dne skončil, aniž by se jim dostalo jakéhokoli zadostiučinění. O mnoha obětech koronaviru bude bezpochyby platit totéž.

Tito lidé za svého života nedošli spravedlnosti. Ateisté tvrdí, že smrt je konec a že neexistuje žádný posmrtný život, v němž by mohlo být spravedlnosti učiněno zadost. Není-li žádný poslední Soudce, neexistuje ani žádná konečná spravedlnost.

Vzkříšení však zvěstuje, že spravedlnost není iluze a že naše touha po spravedlnosti není marná. Zločinci, teroristé a všichni zlí lidé na tomto světě budou jednoho dne pohnáni před soud. Když se snažím toto tvrzení vysvětlit ateistům, zpravidla řeknou, že spravedlnost je třeba prosazovat na tomto světě. Ale je třeba upozornit na to, že tím se otázka konečné spravedlnosti zdaleka nevyřeší. Ateismus už z povahy věci žádnou konečnou spravedlnost nezná. Ateismus náš smysl pro morálku uráží.

Z biblického pohledu je naopak konečná spravedlnost velmi reálná. Za morálním zákonem stojí autorita: Bůh, který také bude tento zákon obhajovat. V důsledku toho nastane poslední soud, na kterém bude souzeno každé bezpráví, jakého se kdy lidé na zemi od počátku až do konce dopustili. Dokonalé spravedlnosti bude učiněno zadost.

Když Pavel, apoštol křesťanů, přednášel filozofům ve shromáždění na athénské Areopagu, řekl svým posluchačům, že Ježíš byl vzkříšen z mrtvých a byl ustanoven Soudcem tohoto světa. Tato skutečnost je nám zárukou, že nakonec dostaneme na všechny zásadní otázky, které si lidstvo klade, definitivní odpověď (Sk 17, 31).

Člověk má sklon domáhat se, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Ale když dojde na konečnou spravedlnost, má zároveň sklon reagovat podrážděně, protože konečná spravedlnost nastoluje otázku, jak si před Bohem stojíme my sami. „V takového Boha bych věřit nemohl,“ říkají lidé, kteří proti morálnímu zlu protestují a dávají Bohu za vinu, že nezasáhne! Problém je v tom, jak se stavíme ke konečnému Božímu soudu: my totiž Boží zásah vítáme jen za předpokladu, že je to zásah do života druhých, ne do našeho.

Snadno umíme rozpoznat zlo v druhých lidech, ale ne sami v sobě. Takže když přemítáme o tom, co by Bůh měl dělat, většina z nás má za to, že Bůh by měl skoncovat se všemi těmi zlymi lidmi kolem nás. Ani nás nenapadne, že by měl skoncovat s námi. Vždyť my vlastně vůbec nejsme tak špatní. Bible však učí, že „všichni

zhřešili a postrádají Boží slávu“ (Řím 3, 23). Nikomu z nás se nepodařilo své morální zásady dodržet, natož pak zásady Boží. Desatero je toho jasným důkazem (Ex 20, 3-17). Bez ohledu na to, jestli si to uvědomujeme nebo ne, potřebuje každý z nás vyřešit problém hříchu a viny, který stojí mezi námi a Bohem.

V křesťanství toto řešení nabízí kříž Pána Ježíše a jeho vzkříšení. Tyto události nejen dávají odpověď na problém zla a bolesti, na problém spravedlnosti, ale také nás upozorňují na význam jména „Ježíš“ – „on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“ (Mt 1, 21). Díky Ježíšově smrti a jeho vzkříšení naleznou odpuštění ti, kteří budou činit pokání ze svých zlých skutků (což znamená, že „se od nich odvrátí“). Ti, kteří sami přestanou k lidské bolesti a utrpení přispívat, ti, kteří uvěří v Ježíše jako svého Pána. Ti získají pokoj s osobním Bohem, který stvořil a udržuje vesmír. Dostanou nový život a novou sílu a mimoto také příslib světa, v němž už žádné utrpení nebude. Křesťanství tím nekonkuruje žádné jiné filozofii ani žádnému jinému náboženství, a to proto, že žádné z nich nenabízí odpuštění a pokoj s Bohem, který lze zažívat již na této zemi a který bude trvat na věky.

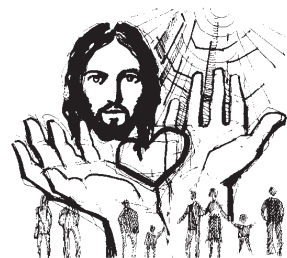
Křesťan tedy není člověk, který problém utrpení vyřešil, ale člověk, který Boha, jenž za něj trpěl, začal milovat a důvěřovat mu.

Můžeme se snad díky tomu vyrovnat s katastrofami a pandemiemi lépe? Koronavirus získal své jméno díky tomu, že se viditelně podobá koruně (latinsky „corona“). Koruna je symbolem moci a autority – a tento virus má nad námi lidmi opravdu obrovskou moc. Pouhým okem je sice neviditelný, ale povšimněme si, k čemu všemu miliony – vlastně miliardy – lidí donutil, a co všechno kvůli němu naopak dělat nemůžeme. Důrazně nám také připomíná, jak jsme zranitelní. Člověk na svou smrtelnost často zapomíná. Koronavirus dokládá, že náš vztah ke stvoření a také vztah stvoření k nám není v pořádku. A že se to nestalo náhodou.

Ale existuje i jiná koruna, která je naší nadějí: trnová koruna, kterou vložili Pánu Ježíši u soudu na hlavu předtím, než byl popraven. Tato koruna dokládá, jak hluboká je propast mezi stvořením a jeho Stvořitelem. Zemi stvořil Bůh, ne my. Nejsme jejími majiteli, přestože o to usilujeme. Jsme jen nájemníky a správci a máme v této věci nedostatky – mnozí z nás si zpackali život nebo ho zpackali druhým, nemluvě o tom, co jsme provedli s planetou. Není možné připravit pro lidi dva ráje: jeden v obecnství s Bohem a druhý bez Boha. Koronavirus velmi rychle bortí naše iluze o tom, že na zemi vybudujeme dokonalý svět. Naše původně netečné, či dokonce samolibé reakce se jeho přičiněním mění v upřímné zděšení, pocit zmaru a hněv.

V porušeném světě, který je důsledkem hříchu ničen, jsou bolest a utrpení nevyhnutelné. Dokud nezačal na celé planetě řádit coronavirus, před touto realitou jsme možná utíkali. Teď ho už ale nelze ignorovat, stejně jako nelze ignorovat otázky života a smrti, na které nás upomíná. Cituji C. S. Lewise: „*My dokážeme ignorovat i potěšení. Bolest se však hlásí o své. Bůh k nám potichu mluví uprostřed našich rozkoší, hovoří k nám v našem špatném svědomí, ale nahlas křičí, cítíme-li bolest. Je to jeho megafon, kterým burcuje hluchý svět.*“ Koronavirus nám může posloužit i jako velký megafon a připomenout nám onu definitivní statistiku: totiž že každý jeden z nás zemře. Koronavirus, navzdory spoušti, kterou napáchá, nám může posloužit k velmi prospěšnému účelu: a to tehdy, přiměje-li nás k tomu, abychom se obrátili k Bohu, kterého jsme roky nebrali na vědomí; k Bohu, který měl na hlavě trnovou korunu – jen aby nás přivedl zpátky k sobě a přenesl nás do nového neporušitelného světa, kde již není smrti.

Z knihy Johna C. Lennox: Kde je Bůh v době koronaviru?

Někdy říkají ateisté (tedy alespoň ti, kteří se za ně považují, ale kdo ví, jak to je) o Bohu zajímavější i hlubší věci než někteří věřící. André Gide například radil: „Nesnažte se najít Boha, jestliže nebudete hledat všude.“ Potíž je v tom, že se nám daří nalézat jej jinde... Madeleine Delbrellová se ptala: „Můj Bože, ty jsi všude, jak je možné, že já jsem tak často jinde než ty?“ Bůh je ve mně. Ale já jsem často mimo sebe. Bůh je v tichu. A já se ohlušuji řečením. Bůh je v chudákovi, na něhož natrefím cestou. A já se radši vypařím. Bůh je v pokoji. A já jsem pořád neklidný.

PASTÝŘ

Farnost svatého Vojtěcha ve Slavičíně

ROČNÍK I
ČÍSLO 1
3. 12. 1995

Na počátku bylo slovo, na počátku církevního roku nám vychází PASTÝŘ.

Začala doba adventu, listí ze stromů opadalo, příroda se uložila ke spánku. Pro nás věřící má být tato doba dobou intenzivního duchovního života jako nejdůležitější příprava na setkání s novorozenečným Spasitelem. Církev nás bude stále probouzet a burcovat slovy Písma sv. "bratři, je čas, abychom ze sna povstali, noc se nachýlila a den se přiblížil ..." Častěji k nám bude promlouvat poslední z proroků, který hlásal u Jordánu první a d v e n t: "připravte cestu Pánu vyrovnajte mu stezky ..." Tak a podobně volal náš první český biskup a patron naší farnosti, svatý Vojtěch, když podle staré tradice procházel naším krajem, jako dobrý pastýř, který zná své ovce a vede je bezpečně ke Kristu. Každému návštěvníku našeho farního chrámu padne do zorného pole pohled na křtícího svatého Vojtěcha, který svým mlčením k nám promlouvá: Bratře, sestro, ty jsi také pokřtěn, ne křtem Janovým, ale svátostným, Kristovým, který tě pokřtí nejen svěcenou vodou, ale ohněm a Duchem svatým. Přichází častěji do tohoto chrámu. Znáš cenu veliké milosti a povolání za učedníka Kristova?

Toto první číslo nového farního zpravodaje, který jsme symbolicky nazvali PASTÝŘ ti chce pomáhat především poznat krásu a velikost svaté víry, ale nejenom to, bude tě informovat o událostech, které se dějí nebo připravují v naší farnosti slavičínské, přiblíží vám některé změny v liturgii, kterým stále ještě všichni nerozumíme. Chce vás seznámit s novými pokyny druhého vatikánského koncilu pro pastorační, které chceme s pomocí Boží postupně uvádět do praxe.

Ale tím jeho poslání ještě nekončí. Nechceme, abyste byli jen čtenáři, ale bude vám dána příležitost v tomto časopise promluvit, očekáváme vaše příspěvky, dotazy a třeba i kritické připomínky.

Tento náš časopis ale nejsou noviny, aby nahrazovaly Katolický týdeník, který by měla každá křesťanská rodina pravidelně odebírat a číst. Toto je farní PASTÝŘ, o nás a pro nás. Skrze něho můžeme mít všichni k sobě blíže, časopis bude zviditelňovat život společenství. PASTÝŘ chce ukázat, církev je živá, má zajímavou přítomnost.

Proto přejeme tomuto novému i všem čtenářům vše dobré a Boží požehnání.

Žehnačí modlitba

Děkujeme ti, Pane, náš Bože, za to, že nám dopřáváš milost nového začátku. Dej, ať v průběhu adventní doby roste naše radost a naděje. Ať jdeme vsříci tvému Synu, Spasiteli světa. Prosíme, ať je pro nás tento adventní věnec znamením tvého požehnání, ať je i náš život stále více prozářen světlem tvé milosti. Skrze Krista, našeho Pána.

dílu, jeho redakci vyprošujeme mu P. Bohumír

Adventní zastavení

Dnes se některým z nás stala Adventní doba se na Vánoce. Ale vše jenom materiálně. Ale Vánoce - narození Ježíše Krista? A my zjistíme, náš byt, dům jsme udělali mnoho. Ale co jsme

Adventní doba nám byla dána jako dar. v bohatém paláci, nebyl obklopen služebníky. Aby se v nás mohl Ježíš narodit, potřebujeme se stát chudí duchem, ale bohatí srdcem.

Advent nám byl dán k tomu, abychom ve svém srdci stavěli. Stavěli přibýtek lásky. Jak? Zkusme obdarovat třeba toho chudého člověka, kterého ve spěchu do zaměstnání každý den potkáváme a snažíme se nevidět. Usmívejme se na souseda, který nám celý rok jde strašně na nervy. Spojme se duchovně s druhými a budujme přibýtky v srdcích společně.

Snažme se v adventní přípravě na Vánoce duchovně obohatit, např. četbou písma svatého, rozjímáním nad písmem, navštívením svaté zpovědi, abychom mohli spolu s pastýřem přinést Ježíši nějaký dar. Nebo budeme stát s holými rukama a říkat: "Nic jsem nestihl, celý rok jsem nevěděl kam dřív skočit. Ani jsem si neuvědomil, že jsou tady Vánoce?"

A Ježíš se v nás nebude moci narodit, protože v našem srdci nebude místo. Bude příliš zatíženo starostmi a jinými věcmi. Proto se snažme všechny tyto věci vzít a odložit, nebo ještě lépe - zahodit.

Připravme se tak důsledně, jako se připravuje maminka na narození svého dítěte. Zastavme se a přemýšlejme. Vyjdeme si do krásné předvánoční krajiny. Vše leží v tichosti, míru a klidu přikryto sněhovou peřinou. V létě se zde také vše honilo a hučelo. A teď nastal klid. Klid, který bychom měli přenést do svého srdce, do své duše.

Klid, kterým se příroda na něco připravuje. A potom můžeme se srdcem plným víry a pokoje říct: "Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena".

Ejhle Hospodin přijde ...

Doba adventní je dobou přípravy na Vánoce. Advent znamená příchod. Kdo přichází, koho očekáváme? Na co se během čtyř neděl připravujeme? Mnozí z nás čekají na Vánoce. Někteří si připomenou historický příchod Ježíše Krista a začátek letopočtu.

Věřící křesťan však očekává skutečný příchod živého Ježíše Krista narozeného z Panny Marie, s kterým se chce o vánocích opravdově a vnitřně setkat.

Oblíbeným symbolem této předvánoční doby je adventní věnec. Světlo čtyř svící, které se postupně zapalují v průběhu čtyř adventních týdnů na poselství Božího světla a připomíná Ježíšova slova: "Já jsem světlo světa". Zelený adventní věnec je symbolem života a opravdového společenství, které je v naší farnosti teprve budovat. Je znamením naděje, že Boží láska vítězí nad temnotou a smrtí, vždyť Boží Syn Ježíš Kristus, se pro nás z lásky stal člověkem.

Žehnání těchto adventních věnců, které by se měly rozsvěcovat po celou dobu nejen v kostele, ale i v našich rodinách, kdy se rodina schází k jídlu nebo modlitbě, bude o první neděli adventní 3. 12. ve 14.00 v kostele.

Ať se tato nová tradice požehnaného adventního věnce stane skrze světla jeho rozsvícené svíce, světlem v kterém přichází do našich domovů a do celé naší farnosti Kristus světlo světa.

Jáhen Josef

spíše tradici. Honíme se za nákupy, stále spěcháme, uklízíme, připravujeme proč? Má cenu se neustále starat a honit za tím a za oním? A co až přijdou že máme sice přeplacenou ledničku, krásný stromeček, plno světel. Ano, pro vybudování v sobě uvnitř?

Doba, v níž se máme duchovně připravit na příchod Ježíše. Ježíš se nenarodil. Narodil se jako jeden z nejchudších lidí té doby. Ale jako nejbohatší srdcem.

Na prahu nového církevního roku nás sv. Pavel napomíná: Bratři už nastala hodina, aby jste procitli ze spánku! (Řím 13,11 nn)

Advent je jako církev. Musíme se probudit k nové svatosti. Apoštol nám ukazuje ovoce adventu:

"ODLOŽME SKUTKY TMY A OBLEČME SE VE ZDROJ SVĚTLA ... OBLEČTE SE V PÁNA JEŽÍŠE KRISTA" Jsou - li naše duše ospalé a ochablé v horlivosti v Pánově službě - **TOTO JE CHVÍLE PROBUĐIT SE K NOVÉMU ŽIVOTU "SVĚLCT"** velkomyslně své ubohé slabosti, abychom se "oblekli v Ježíše Krista", tj. v jeho svatost. Pán nám jde vsříci svou milostí.

Nekonečné milosrdenství se sklání nad námi.

Milí čtenáři Pastýře,

za začátku adventní doby Vás chceme pozdravit a tak trochu si také zavzpomínat. Právě tímto číslem začínáme psát 26. ročník našeho farního časopisu... Je to až k nevíře, že Pastýř už slaví víc než čtvrtstoletí... Když přišel v roce 1995 tehdejší kaplan jáhen Josef Červenka s nápadem vydávat farní časopis, měli jsme zato, že s jeho odchodem z naší farnosti Pastýř také skončí... Díky Bohu se tak nestalo a Pastýř stále vychází... Chvála Pánu za všechny potřebné dary a inspiraci Ducha Svatého. Děkujeme všem, kteří svými články do farního časopisu přispívají - především otci Marianovi a paní

Ludmile Dulíkové - a věčné a pokojné spočinutí v Boží náručí vyprošujeme těm, kteří nás už předešli na cestě do Božího království – P. Bohumírovi a panu Antonínu Novákovi. V neposlední řadě děkujeme Vám všem, našim čtenářům a příznivcům... Kéž nám všem Pán, na přímluvu svatého Vojtěcha a svaté Cecílie, i nadále žehná... Na straně 5 je vzpomínka na vůbec první číslo Pastýře vydaného 3.12.1995 u příležitosti začátku adventní doby.

Za redakci s úctou a v lásce Ježíšově a Mariině Jana A.

Prohlášení biskupů Čech, Moravy a Slezska

Draží bratři a sestry, všichni cítíme, jak silně pandemie koronaviru ovlivnila náš život. Mnozí z vás volají po větší aktivitě biskupů pro uvolnění bohoslužeb. S vládou jsme jednali mnohokrát a stížnost na neústavnost omezení bohoslužeb je i u Ústavního soudu. Podali ji senátoři. Vás jsme vyzvali k intenzivním modlitbám za ukončení pandemie, zvláště k modlitbám v rodinách a ke společné modlitbě růžence každý večer ve 20 hodin.

Pohled na ty z vás, kteří onemocněli a prošli těžkou zkouškou, nebo na ty, kteří obětavě slouží nemocným nejen jako profesionálové, ale i dobrovolníci, nebo na ty, kteří se dostali do ekonomických těžkostí, či vzpomínka na ty, kteří zemřeli, nás vede k zintenzivnění modliteb, k nimž je dobré připojit i půst a almužnu. Nabídneme Bohu nejen svůj čas, ale i sami sebe, ochotu zřeknout se svých požadavků a hledat Boží vůli a třeba i osobně pomáhat v první linii, zvláště ti, kteří jsou mladí a zdraví.

Brněnský biskup ve své diecézi vyhlásil na čtyři středy dobrovolný, vědomý a citelný půst za ukončení pandemie, k němuž je dobré přidat také almužnu na libovolný dobrý účel. To vše nadále ve spojení s modlitbou. Přidejme se k nim v celé naší zemi po první tři středy v prosinci - 2., 9. a 16. 12.

Kéž nám mimořádný adventní půst pomůže otevřít srdce Bohu, kterým se necháme milovat, kterého budeme milovat a kterého necháme skrze sebe milovat lidi kolem nás. Nevíme, jak bude možné slavit Vánoce. Ukažme především svou ochotu přijmout Boha, který k nám o Vánocích přichází jako Zachránce v betlémském dítěti. Když k této Lásce skryté v malém Dítěti budeme volat, když se jí zasvětime, když si doma vystavíme betlém, abychom se betlémskému Dítěti poklonili, zakusíme Boží ochranu na sobě i na svých blízkých. Klanějme se mu, projevujeme úctu a vděčnost za sebe i jménem těch, kteří vděčnost neprojevují. Svěrmě se jeho ochraně a věrme, že Bůh ukáže své slitování. Nebude se dívat na naše viny a nenechá nás samotné. On je Bůh věrný, i když my věrní nejsme. Betlémské Dítě, uctívané v našem národě taky jako Pražské Jezulátko, zve ke svornosti a lásce. Budeme-li ho milovat, naše láska změní nejen náš život, ale taky přemůže nenávisť v mezilidských vztazích. Přichází naše chvíle, abychom se vrátili zpět ke své první Lásce, k Bohu.

Už dnes vám přejí požehnané Vánoce a skutečnou radost z příchodu Spasitele i jeho darů

*Vaši biskupové
Praha, 20. listopadu 2020*

ZASVĚCENÍ DÍTĚTI JEŽÍŠ (Pro modlitbu u jesliček v rodině)

Ježíši, Božské dítě, věříme v tebe, doufáme v tebe, milujeme tě a klaníme se ti jako svému Králi. Svou moc a slávu jsi skryl do podoby malého dítěte. Mnoho národů světa tě takto uctívá. I my tě uctíváme ve tvém Dětství, jako našeho Pána, Spasitele a Boha, který všemu vládne a všechno tvoří nové.

Věříme, že nás miluješ, proto chceme dnes začít nový život. Prosíme tě, smiluj se nad námi, odpusť nám naše hříchy a stvoř nám srdce čisté – srdce dítěte. Ty víš, že nejsme schopni bez tvé pomoci vykonat žádný dobrý skutek. Dej nám své požehnání, abychom byli schopni konat alespoň malé skutky lásky. Odevzdáváme se ti. Dívej

se našima očima, usmívej se naším úsměvem, promlouvej našimi ústy, pracuj našima rukama. A kdybychom na tebe někdy zapomněli, připomeň se nám způsobem tobě vlastním – milosrdenstvím a něžnou láskou. Přijmi nás, malý Králi, do svého Nejsvětějšího Srdce jako své malé bratry a sestry a obejmí nás svou láskou. Amen.

ŽEHNÁNÍ ADVENTNÍHO VĚNCE

Úvod

Vhodný zpěv adventní písně a znamení kříže

V.: Milost a pokoj od toho, který byl, který je a který přijde, ať je s námi nyní i navěky.

Odp.: Amen.

Čtení Božího slova

Mt 5, 14-16; Žalm 24 (23); přímluvy

Lze uvést modlitbu Páně: Otče náš...

Žehnací modlitba

Děkujeme ti, Pane, náš Bože, za to, že nám dopřáváš milost nového začátku. Dej, ať v průběhu adventní doby roste naše radost a naděje. Ať jdeme vstříc tvému Synu, Spasiteli světa. Prosíme, ať je pro nás tento adventní věnec + znamením tvého požehnání, ať je i náš život stále více prozářen světlem tvé milosti. Skrze Krista, našeho Pána.

Odp.: Amen.

Závěr

Milosrdný Bůh ať nás zahrne jasem své milosti a učiní z nás děti světla, abychom s bdělým a čistým srdcem očekávali jeho příchod.

Odp.: Amen.

Obřad se zakončí vhodným zpěvem.

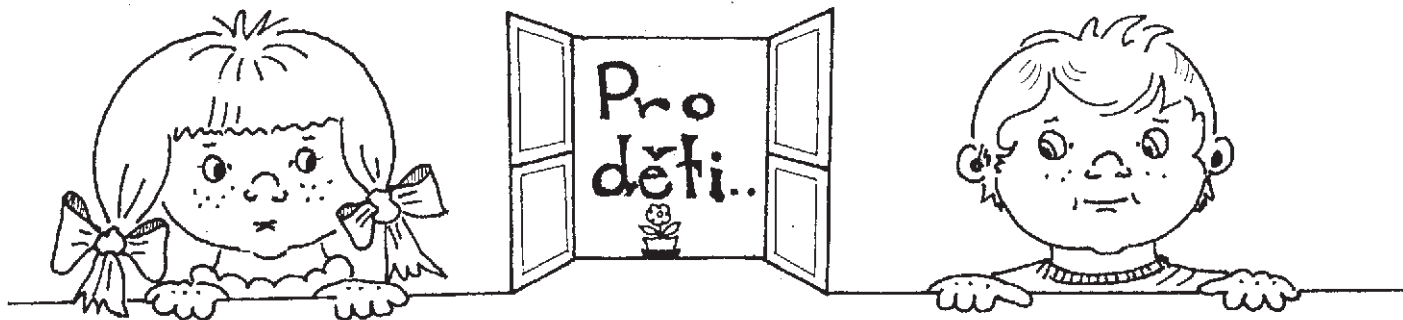
(viz Benedikcionál, MCM Olomouc 1994, str. 121 – 123)

Radost z dávání

Žil jednou jeden slepý člověk, který za okny svého pokoje pěstoval s velkou pečlivostí květiny. Od jara do podzimu krásně kvetly. Jednoho dne se u domu zastavil jistý kolemjdoucí. Když spatřil slepého muže zalévajícího květiny, podivil se: "Prosím vás, proč ty květiny pěstujete? Vždyť je stejně nevidíte!" Slepý se usmál a řekl: "Mám pro to hned tři důvody. Jednak se mohu květin dotýkat. A také mám rád jejich vůni. No a tím třetím důvodem jste vy!" "Jak to, vždyť mě vůbec neznáte!" "Neznám, ale právě tak jsem si to představoval. Jistě půjde okolo někdo, kdo má květiny rád a komu udělají velkou radost. Zastaví se u mého okna, budeme spolu hovořit, a tak budu mít radost zase já." V odpovědi tohoto muže je velká pravda. Tolik radosti v životě zažiješ, kolik jí sám rozdáš druhým.

Cesta přátelství/ Cesta radosti

Rakouský spisovatel Robert Schneider na jednom místě svého románu *Bratr spánku* píše: „Tak funguje svět. My lidé jsme slepí a nemáme dělat nic jiného než proslapávat Boží stezky. Nic lepšího nám zde na zemi nebylo dáno.“ Může to vypadat jako protimluv: slepí jsou pověřeni proslapáváním Božích stezek... Pravdou však je, že k proslapávání Božích cest stačí tušení, stačí odpovědět na tajné volání. V tu chvíli nám totiž oči, jež nás tolikrát oklamaly a donutily honit se za iluzemi, nejsou k ničemu.

ADVENTNÍ CESTA

Advent je důležitá doba. Krok za krokem se přibližujeme Vánocům, kdy slavíme narození Božího Syna Ježíše Krista. Každý den si můžeš vybarvit jednu stopu a udělat něco pěkného. Podaří se Ti dojít až do Betléma?

1. neděle adventní

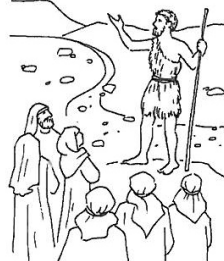
Mk 13, 33-37

Buďte bdělí!

2. neděle adventní

Mk 1, 1-8

Připravujte cestu Pánu!

3. neděle adventní

Jan 1, 6-8, 19-28

Vydávejte svědectví o Bohu.

4. neděle adventní

Lk 1, 26-38

Dělejte to, co chce Bůh.

Obrázky a texty k nedělím odpovídají cyklu B.

Poslední úsek cesty, tj. týden po čtvrté neděli adventní, bývá různě dlouhý.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Dvě ženy vycházejí z kostela. Jedna říká druhé: „Víš ty co, v životě jsem slyšela tolik kázání a nepamatuju si ani jediné. Začínám pochybovat, jestli má vůbec smysl je dál poslouchat.“ Druhá se zamyslí a řekne: „A tvůj muž si snad pamatuje všechna jídla, která jsi mu kdy uvařila? Jasně, že ne. Ale vždycky si sedne ke stolu a ty tvé dobrůtky rád sní.“

Synek se vrací z nedělní mše. Ještě nepřekročí práh domu a už se ho otec ptá: „Tak co dnes pan farář v kostele říkal?“ „Opravdu to, táto, chceš slyšet?“ „Samozřejmě!“ „Říkal, že se mu nelíbí, když rodiče posílají do kostela děti samotné a sami se doma koukají na televizi!“

Ve vesnici probíhá tradiční žehnání automobilů. Farář využije vhodné chvíle, aby uštědřil několik rad přítomným řidičům: „Milí věřící, dovolte mi, abych vás naučil několik modliteb, užitečných při řízení auta: Před cestou se pomodlete *Beránku Boží*. Když jste na 120 kilometrech za hodinu, řekněte Pánu s důvěrou *Ved' mě, Pane, po svých cestách*. A když se blížíte ke 170 kilometrům za hodinu, doporučuji vám vzbudit dokonalou lítost a pokojně si zazpívat: *Blíž k tobě, Bože můj*.“

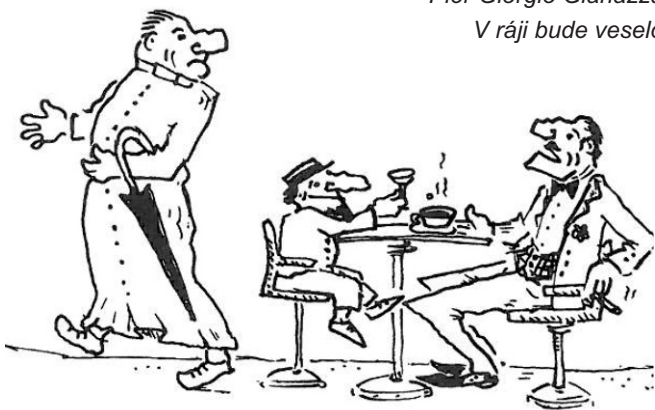
Rozezní se kostelní zvony. Kněz míří do kostela a cestou vidí věřícího, který klidně pracuje dál na zahradě. Hned mu tedy vyčníí: „Copak neslyšíte zvony, které vás volají do kostela?“ „Cože???“ „Slyšíte ty zvony? Volají vás do kostela!“ „Musíte mluvit víc nahlas, otče, neslyším vás.“ Kněz křičí: „Povídám vám, neslyšíte ty zvony, jak svolávají do kostela?“ „Promiňte, ale vůbec vás neslyším. Já z těch vašich zvonů úplně ohluchnu...“

Po bouřlivé hádce povídá žena svému muži. „Víš co, necháme toho. Jak říkal dnes pan farář v kázání: Mějte na paměti, že se všichni obrátíme v prach... Ty i já!“ Manžel: „Máš jako vždy pravdu, miláčku... Z tebe bude ale určité střílný prach!“

Kníže z rodu Conti Luigi Francesco Giuseppe byl velmi ošklivý muž. Jednou musel na dlouhou dobu odcestovat. Neopomněl však předtím říct své ženě: „Drahá, věřím ti, ale pro jistotu ti říkám: Buď mi věrná. Víš, že nestrpím, abys mě podváděla.“ Žena mu odpoví: „Můžeš být úplně klidný, drahý... Tohle pokušení na mě přichází, jen když tě vidím.“

Dva přátelé sedí venku u stolku a popíjejí kávu. Projde kolem nich kněz. Jeden řekne tomu druhému: „Ti kněží mají opravdu štěstí na ženy!“ „Jak to myslíš? Vždyť se ani nesmí ženit.“ „No právě proto!“

*Pier Giorgio Gianazza
V ráji bude veselo*

BIBLICKÉ HÁDANKY

Můžeme pokračovat v prověřování biblických znalostí...

1. Kolik ryb ulovili učedníci na Ježíšův příkaz po jeho zmrtvýchvstání?
2. Jak početné bylo stádo vepřů, které nechal Ježíš utonout v Genezaretském jezeře?
3. Kolik mužů měla žena, se kterou se Ježíš setkal u studny v Samaří?
4. Jak se jmenovali nepřátelé, kteří se stali po Ježíšově odsouzení přáteli?
5. Jak se jmenovali ti, kteří se zjevili Ježíšovi na hoře při jeho proměnění?
6. Co znamená slovo "korbán"?
7. Jaký návrh učinil Petr na hoře proměnění?
8. Kolik bratrů měl David?
9. Kolik synů měl Jíšaj Betlémský – Davidův otec?
10. Jak se jmenovala žena, která byla příčinou uvěznění Jana Křtitele?
11. Které dvě biblické postavy se postily čtyřicet dní?
12. Kdy přestala padat mana?
13. Nad kterým dnem týdne je pánem Syn člověka?
14. Jak se projevila desátá egyptská rána?
15. Na jaký strom vylezl Zacheus, aby spatřil Ježíše?
16. Kolika let se dožila Sára?
17. Jak dlouho trvalo zatmění slunce při Ježíšově ukřižování?
18. Kolik hodin Ježíš visel na kříži než zemřel?
19. Kolika démonů zbavil Ježíš Marii z Magdaly?
20. Kolik peněz měla žena v podobenství o ztracené minci?
21. Jak dlouho stavěl Šalomoun jeruzalémský chrám?
22. Jak dlouho čekal nemocný u rybníka Bethesda na svoje uzdravení?

Nevrlý – Drejnar – Novák Biblické hádanky

Třikrát darovaná

Vzpomenete si na něco, co vám v poslední době udělalo velkou radost? Na dárek, který vás obzvlášť potěšil? Včera jsem dostal od tchána a tchýně zvláštní dárek k narozeninám. Možná si ani neuvědomili, jak mne potěšili. Koncem listopadu měli ve Sparu v akci kokosové oplatky, které má ráda Bohunka, moje žena. Abych jí udělal radost, pár jsem jich koupil. Pak jsme navštívili rodiče a ona dala jedny oplatky tátovi. Včera jsme opět byli u rodičů na návštěvě. Zase vzala tátovi jedny oplatky. "Ty už jsem od tebe dostal," říkal jí, když mu je dávala. Máma se k němu hned přidala: "A ty ses pak se mnou rozdělil." Na jejich tvářích bylo vidět, jakou mají radost z toho, že si na ně jejich dcera vzpomněla s touto malou dobrotou. V té chvíli mou hlavou proletěla myšlenka: Dal jsem oplatky Bohunce, a když jsem viděl její radost, měl jsem sám radost. Ona pak jedněmi z nich udělala radost tátovi a sama tak měla radost podruhé. Také táta udělal půlkou oplatku radost své milé a sám měl radost z její radosti. A teď máme z toho jednoho oplatku radost všichni ještě jednou. Stále častěji se setkávám s nespokojenými lidmi. Nespokojenost se přenáší i na mne, a tak s ní musím sám často bojovat. Přitom někdy stačí tak málo. Oplatky za sedm korun. I dnes se chci radovat z maličkostí a také se o ně chci dělit. Protože dělením se radost nezmenšuje. Radost se dělením násobí.

Vlastimil Fůrst Cesta přátelství/ Cesta radosti

Důležitost mlčení ukazuje také jedna dětská říkanka: „Na starém dubu seděla stará sova, čím víc věděla, tím víc mlčela, čím víc mlčela, tím víc věděla.“ Bohužel po světě chodí lidé, kteří čím méně vědí, tím více mluví, a čím více mluví, tím méně řeknou. Měli bychom si uvědomit, že mlčení je neomylnou známkou moudrosti. A že tedy mlčením narůstá náš kapitál moudrosti.

Tříkrálová sbírka 2021 – Tisková zpráva Charity Slavičín

Prosincové období a počátek nového roku je na Charitě Slavičín již tradičně spojen s přípravami na Tříkrálovou sbírku. Hlavním organizátorem této akce, která se stala největší dobrovolnickou akcí u nás, je Charita České republiky.

Sbírka se uskutečňuje tradičně první lednovou sobotu, kdy koledníci se svými vedoucími vycházejí do ulic města Slavičína a dalších obcí v působnosti Charity Slavičín, aby všem přinesli radostnou zvěst Vánoc, o narození Ježíše Krista, a poprosili o dar pro pomoc lidem v nouzi.

Hlavním posláním sbírky je upozornit na potřebné lidi kolem nás a pomoci jim. Každý Váš dar znamená pomoc a naději pro ty, kteří se nachází v obtížné životní situaci.

V letošním roce 2020 činil celkový výtěžek ve farnostech v působnosti Charity Slavičín **622 227,-** korun. Tato částka ve farnostech poslouží pro pomoc rodinám, matkám v tísní, starým a nemocným lidem, lidem v nouzi, na humanitární pomoc a podporu charitativního díla Charity Slavičín.

Všem dárcům, kteří svým finančním darem přispěli do pokladniček, patří velké díky.

Velmi děkujeme koledníkům a jejich vedoucím za jejich ochotu jít koledovat a snahu udělat něco pro druhé.

Vážení spoluobčané, v současné složité době, kdy se potýkáme s důsledky pandemie, je pro nás prvořadé zdraví. Musíme dbát všech opatření zabezpečujících prevenci a ochranu zdraví nás všech.

Proto zatím není zcela jisté, zda v sobotu 9. 1. 2021 bude možné uskutečnit koledování tradičním způsobem spojeným s osobní

návštěvou koledníků ve Vašich domácnostech, jak tomu bylo doposud.

Poslání Tříkrálové sbírky, spočívající ve vzájemné pomoci a konání dobra pro druhé, se ukazuje v této době stále potřebnější. Lidství, vzájemná podpora a konkrétní pomoc nabývá nyní stále více na svém významu.

V současné době je velmi důležité povzbuzení a vzájemná sounáležitost. Přejeme si udržet a podporovat kontakt s Vámi.

Vážení spoluobčané, abychom se k Vám přiblížili, pro leden 2021 jsme pro Vás připravili také virtuální Tříkrálovou sbírku, do které budete moci vstoupit na webových stránkách Charity Slavičín www.charitaslavin.cz

Přesné informace, o virtuální kasičce, která bude v případě přetrvávající pandemie sloužit jako plnohodnotná náhrada koledování pro TKS 2021, Vám poskytneme do 15.12.2020.

V případě stabilizace či zlepšení pandemické situace proběhne koledování Tříkrálové sbírky tradičním způsobem, osobní návštěvou v domácnostech.

Prosíme Vás proto o pochopení, dodržování bezpečnostních opatření a zachování víry, že vše se brzy v dobré obrátí.

Děkujeme Vám, že pomáháte s námi.

Všem, kteří přispějí do sbírky, předem děkujeme.

Pracovníci Charity Slavičín
ve Slavičíně 18.11.2020

my tři králové jdeme k vám, stěží zdraví přejeme vám.

Poselství nemocným

Adventní doba a Vánoce 2020

Drazí přátelé, bratři a sestry, všichni, jimž se nedostává zdraví v míře, kterou by si přáli!

Každý rok se zájmem sleduji, že adventní a vánoční čas má v sobě cosi, co nemá žádné jiné období roku. I když rychlý běh dní neustává, můžeme v chování mnohých vidět, že lidské společenství na něco čeká. Na něco, co tu dosud není. Řada lidí ani není s to říci, kde se v nich bere onen nutkavý pocit, díky němuž čeká, že to něco – realitě života navzdory – přijde.

My, jimž se dostalo daru prožívat advent a Vánoce jako věřící, to máme snadnější, protože Boží slovo, které nám během adventu zaznívá, je příslibu příchodu plné, jako např. u proroka Izajáše (35, 1) *"Zaraduje se vyprahlá step, zajasá a vykvete poušť"*. Ale působí na nás nějak tato slova z Písma? Jsou naše myšlenky tímto Božím slovem ovlivněny?

Myslím, že tomu tak mnohdy není. Mentalita světa kolem nás je často v příkrém rozporu s biblickým poselstvím. Uměle je vytvářen dojem, že v centru pozornosti stojí pouze mladí, výkonní a atraktivní lidé. Pokud nespádáme alespoň do jedné z těchto kategorií, můžeme lehce podlehnout pocitu, že to nejlepší je už za námi a že nás už vlastně nic mimořádného a dobrého nečeká. Takovým úvahám je však třeba se se vši razancí postavit. Nejen proto, že i život těch, kteří s ohledem na věk či zdravotní omezení již nejsou tak atraktivní jako dříve, má svou kvalitu a zaslouží si ocenění. Mám na mysli něco většího. Advent spolu s vánočními svátky Kristova narození nám sdělují, že do tohoto světa vstoupil Bůh, že to nové není produktem moderního světa a není závislé na schopnostech člověka, ale že přichází od Boha a jedině od Boha! Dosvědčuje to opět Izajáš (35, 4) – *"Malomyslným řekněte: Vzmuzte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!"*

Ve starozákonní době možná zněla slova pronesená prorokem neobvykle a radostná zvěst izraelský lid skutečně zasáhla. Dnes je to ovšem trochu složitější, protože naše doba se podobně nezvyklými prohlášeními jen hemží, ve velkém je užívá kdekdo: padají z úst účinkujících v reklamách, opentlují proslovy politiků a mají je vždy po ruce ti, kteří si osvojili umění manipulace. Je však účinek těchto výroků stejný? Není, neboť Ježíš říká (Mt 12, 33):

"Strom se pozná po ovoci." To ať je nám pomůckou k základnímu rozlišení. Boží slovo má na rozdíl od slov lidských nebyvalou sílu a moc a působí na toho, kdo je s vírou přijímá.

Je pochopitelné, že na Vás ve větší míře než jindy doléhají obavy vyvolané pandemií koronaviru, díky níž přicházíte o dříve samozřejmou svobodu a strach z případné nákazy Vám možná brání jít do kostela nebo přijímat druhé doma. Proto si vezměte za svá slova Izajáše (43, 13), která Vám mohou pomoci překonat toto nesnadné údobí: *"Já jsem Hospodin tvůj Bůh, který tě drží za ruku a říká ti: Nestrachuj se! Já ti pomáhám!"* Není totiž jiné ruky, která by nám dodala více vnitřního klidu a pokoje, než je ruka Hospodina!

Bratři a sestry, děkuji Vám za Vaši statečnost, skryté oběti i modlitby. I já na Vás budu více myslet v tomto čase ve svých modlitbách a ze srdce Vám žehnám.

+ Josef Nuzík

Odpovědi na biblické hádanky ze strany 8:

1.	153	Jan 21, 11
2.	Asi 2 000 vepřů	Mk 5, 13
3.	Celkem 6	Jan 4, 18
4.	Herodes a Pilát	Lk 23, 12
5.	Mojžíš a Eliáš	Mt 17, 3
6.	Dar Bohu	Mk 7, 11
7.	Postavit tam tři stany	Mk 9, 5
8.	7	1 Sam 16, 10; 17, 12
9.	8	1 Sam 17, 12
10.	Herodiada	Mt 14, 3
11.	Mojžíš Ježíš	2 Mojž 34, 28 Lk 4, 2
12.	Když Izraelci obsadili Kenaán	Joz 5, 12
13.	Nad sobotou	Mt 12, 8
14.	Smrti všech prvorozených	2 Mojž 12, 29
15.	Na moruši	Lk 19, 4
16.	127 let	1 Mojž 16, 35
17.	Tři hodiny	Mt 27, 45
18.	Šest hodin	Mk 15, 25.34
19.	Sedmi	Lk 8, 2
20.	Deset	Lk 15, 8
21.	Sedm let	1 Král 6, 38
22.	38 let	Jan 5, 5-8

Maria, jak nám postupně přibývalo let, nashromáždili jsme k prvnímu slovu, tolik očekávanému naší rodinou, nekonečnou a nevyčísitelnou řadu slov a ztratili jsme schopnost mlčet. Umíme jen mluvit a učíme se cizí jazyky, abychom mohli mluvit víc, mluvit všude. Chceme se stát maličkými: vrátit se do náruče Matky. Od tebe se naučíme univerzální řeči mlčení. Ty nás konečně naučíš našemu prvnímu mlčení. A po něm, slibujeme, přijdou další.

KŘTY

Filip Frolo
Zuzana Stará
Adam Šopík
Václav Vobořil
Ondřej Tomáš Štefaník

POHŘBY

19.10. Milan Ševčík, 1946, Rokytnice
21.10. Ludmila Chovančíková, 1940, Slavičín
22.10. Josef Tomeček, 1924, Slavičín
24.10. Anna Dulíková, 1927, DS Nezdenice
24.10. Karel Svárovský, 1936, Lipová
6.11. Božena Kolková, 1924, Slavičín
7.11. Anna Manová, 1932, Slavičín
11.11. Agnesa Valigurčinová, 1942, Slavičín
12.11. Filomena Bařinová, 1924, DS Nezdenice
13.11. Bohumil Bor, 1956, Slavičín
13.11. Josef Macků, 1943, Slavičín
14.11. Ludmila Dufková, 1932, DS Loučka

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): **739 245 911**

Mons.P. Marian Dej (soukromě): **731 919 369**

E-mail: **faslavin@ado.cz**

Web: **www.faslavin.cz**

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

28.11. - 4.12. Studénková M., Salvětová, Burešová, Studénková P.,
Florešová
5.12. - 11.12. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková,
Psotová, Janoušková
12.12. - 18.12. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková,
Dubská
19.12. - 25.12. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová,
Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
26.12. - 1.1. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková,
Štulířová, Bartošová
2.1. - 8.1. Hrádek 3

Krátké citace v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty
z knihy 365 provokujících inspirací autor Alessandro Pronzato.

Adventní cesta

Izaiáš 40, 1-5.9-11

V Bibli se mnohokrát setkáváme se symbolem cesty: je cesta, která vede k Bohu, a cesta, která vede od něj. Je cesta pokřivená, přímá, uhýbající nalevo, nebo napravo. Cesta úzká, nebo široká. Cesta světlá, nebo tmá.

Jan Křtitel nás mocně vybízí, abychom připravili cestu Pánu, vyrovnali mu stezky. Jak tomu rozumět? Jednoduše přiznáním všeho toho, co je pokřiveného. Pokřivené záměry? Pokřivené vztahy? Pokřivený přístup k práci, ke službě doma v rodině? Neupřímný (zištný, sobecký) přístup k přátelům?

Je důležité si uvědomit, že mnohé pokřivenosti známe a poznáváme sami, ale některé zůstávají skryté a v šedých zónách. Potřebujeme světlo od Boha, aby se to jasně vyjevilo a pojmenovalo. Ale tím to nekončí. Z těchto falešných pokřivených cest (vztahů) potřebujeme vy-vedení a vedení po nové cestě. Od Pastýře.

Adventní doba je běžně vnímána jako doba kající, obrácení, podobně jako postní období – jistě tomu tak je. Ale přece jen se adventní obrácení liší od postního: v motivaci. V adventu mám před očima Pána, po němž toužím. Toužím po jeho přítomnosti, a to jasněji než dosud. A tato touha mě „žene“ ke změně jednání: už nechci kráčet „sám“ po svých cestách, ale spolu s Pánem. Nechci si napláňovat život sám, nýbrž s Pánem, pod jeho pohledem. Nechci být středem vlastního

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE **7.15** hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ **18.00** hodin

ÚT, ČT, SO **7.00** hodin

viz: www.faslavin.cz

29.11. 1. neděle adventní (Mk 13, 33-37)
30.11. Svátek sv. Ondřeje, apoštola (Mt 4, 18-22)
3.12. sv. František Xavierský (Mt 7, 21.24-27)
4.12. sv. Jan damašský, sv. Barbora (Mt 9, 27-31)
6.12. 2. neděle adventní, sv. Mikuláš (Mk 1, 1-8)
7.12. sv. Ambrož (Lk 5, 17-26)
8.12. Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny
prvotního hříchu (Lk 1, 26-38)
12.12. Panna Maria Guadalupská (Mt 17, 10-13)
13.12. 3. neděle adventní, sv. Lucie (Jan 1, 6-8.19-28)
14.12. sv. Jan od Kříže (Mt 21, 23-27)
17.12. sv. Lazar (Mt 1, 1-17)
20.12. 4. neděle adventní (Lk 1, 26-38)
24.12. Štědrý den (Lk 1, 67-79)
25.12. Slavnost Narození Páně
(v noci Lk 2, 1-14; ve dne Jan 1, 1-18)

žít – chci, aby tím středem byl Pán: kvůli němu, pro něho...

Když se teď zastavím a podívám na cestu ušlou v posledních dnech či týdnech – jak bude vypadat? Jako zmatená klikatá čára? Jako cesta v bludišti? Jako cesta – necesta? Nejde o to, čím vším jsem si prošel, jaké překážky jsem musel překonávat. Spíš o vnitřní postoj a „směr“: Měl jsem tah na branku? Zachovával jsem věrnost Pánu, evangeliu? Nebo jsem „zmateně pobíhal?“ (Pláč 3, 19).

A v tomto světle mohu nahlížet i na adventní kající, obrácení jinak: Mohu přiznávat ty chvíle, kdy zabředám do sobectví v nejrůznějších podobách. Kdy utíkám od Pána – ze strachu, z pocitu nehodnosti. Kdy prosazuji své záměry bez něj.

Pros o poznání všeho toho, co je v tvém životě křivého. Obrát se na svého Pastýře, aby tě vyvedl z těchto zajetých kolejí.

Podle P. Angela Scarana

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplatí. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 25.12.2020 na Slavnost Narození Páně. Uzávěrka bude v neděli 13.12.2020. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!